

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงทุกด้านเพื่อให้ประเทศมีความเจริญก้าวหน้าทัดเทียมกับนานาอารยประเทศ กอปรกับการหลั่งไหล ของอารยธรรมตะวันตกมีการเร่งระดมสร้างตึกสูงมากมาย เปิดศูนย์การค้า สถานบันเทิงมากมาย ทุกพื้นที่ถูกใช้ในเชิงธุรกิจบันเทิงที่มอมเมาเยาวชน โดยเฉพาะการที่ประเทศไทยได้เข้าสู่ยุคแห่งการสื่อสารที่ไร้พรมแดน วัยรุ่นจะตอบสนองต่อวัฒนธรรมตะวันตกอย่างรวดเร็ว ในขณะที่ทางเศรษฐกิจผู้ปกครองต้องออกจากบ้านทำงานนอกบ้าน ช่วยกันประกอบอาชีพ เวลาที่จะดูแลบุตรหลานน้อยลงสภาพแวดล้อมดังกล่าวล้วนส่งผลต่อการจัดการการศึกษาให้แก่เยาวชนเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะเด็กหรือเยาวชน คือ กำลังของชาติ การพัฒนาประเทศชาติสิ่งสำคัญที่ต้องคำนึง คือ การพัฒนาคุณภาพของคนในชาติซึ่งเป็นปัจจัยพื้นฐานการศึกษาเพื่อการพัฒนาคุณภาพของคนให้เป็นพลเมืองดีของสังคม ซึ่งสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนากิจการศึกษาศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, 2)

การจัดการศึกษาให้แก่เยาวชนของชาติ นอกจากจะมุ่งถึงการศึกษาที่จะก่อให้เกิดความเจริญแก่บุคคลแล้ว ยังจะต้องมุ่งหวังที่จะเสริมสร้าง และพัฒนาคุณลักษณะต่าง ๆ อันมีอยู่ตามธรรมชาติของเยาวชนเหล่านั้นให้เป็นที่ไปในทางที่จะเป็นประโยชน์ในด้านต่าง ๆ ต่อรัฐอีกด้วย โดยเฉพาะเด็กที่ศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาอาจจะเป็นได้ทั้งประโยชน์หรืออันตรายต่อประเทศชาติ กล่าวคือ เด็กในวัยนี้เป็วัยที่ต้องการแสดงพฤติกรรมและบุคลิกภาพของตนเอง โดยเฉพาะ ให้เป็นที่สนใจของเพศตรงข้าม เด็กในวัยนี้หวังเพื่อนฝูงมากกว่าพ่อแม่ ดังนั้นครูและโรงเรียนสามารถใช้ลักษณะความแข็งแรง และความไม่มีหวั่นกัน่าเชื่อได้ว่าเราจะสามารถใช้พลังของเด็กวัยรุ่นเหล่านี้ให้เป็นประโยชน์แก่สังคมได้เป็นอย่างดี (พนัส หันนาคินทร์, 48)

ดังนั้นแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 พ.ศ. 2550-2554 จึงได้กำหนดแนวคิด ปรัชญาเศรษฐกิจแบบพอเพียงตามแนวพระราชดำรัสของ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช เน้นพัฒนาบุคคลให้มีความรู้ ความคิด คุณธรรม พละทานมัยที่สมบูรณ์ มีทักษะในการประกอบอาชีพ เป็นสมาชิกที่ดีของสังคม และเป็นกำลังในการพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมของประเทศ (แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ 2550, หน้า 5)

กระทรวงศึกษาธิการ ในฐานะเป็นสถาบันที่รับผิดชอบด้านการศึกษารัฐ จึงได้มีการปรับหลักการของหลักสูตร ให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาการศึกษาฯ ไว้ดังนี้

หลักสูตรแกนกลางพุทธศักราช 2551 การศึกษาระดับมัธยมศึกษาเป็นการศึกษา ที่มุ่งให้ผู้เรียนพัฒนาคุณภาพชีวิต และการศึกษาต่อให้สามารถเลือกแนวทางที่จะทำ ประโยชน์ให้กับสังคมตามบทบาท และหน้าที่ของตนในฐานะเป็นพลเมืองดีตามระบอบ การปกครองแบบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข โดยให้ผู้เรียนมีความรู้ ทักษะเพียงพอที่จะเลือก และตัดสินใจประกอบสัมมาชีพทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ มีนิสัย ปรับปรุงตนเอง และสังคม (พระนอม แก้วกำเนิด, 2549 หน้า 49)

จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 และหลักการของ หลักสูตรแกนกลางพุทธศักราช 2551 สถาบันที่จะรับสนองนโยบายและหลักการต่อจาก กระทรวง-ศึกษาธิการคือ โรงเรียน เพราะโรงเรียนเป็นแหล่งให้การศึกษอบรม เสริมสร้างประสบการณ์ทางสังคมให้กับนักเรียน ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับว่าโรงเรียนมี บทบาทมากขึ้นในด้านการถ่ายทอดวิชาความรู้ ลักษณะนิสัย อาชีพการงาน และสิ่งจำเป็น อื่น ๆ ที่จะช่วยให้เด็กสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างราบรื่น ดังนั้น โรงเรียนจึงมี อิทธิพลต่อเด็กเป็นอันดับสองรองจากบ้าน

โรงเรียนจึงเป็นสถานที่ที่ให้การศึกษากับเยาวชนของชาติ เป็นการศึกษาในระบบ และมีบทบาทในการพัฒนาชีวิตเบะสังคมเป็นอย่างมาก สายสุรี จุติกุล (2543, 20-21) กล่าวว่า การศึกษาเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้บุคคลมีความรู้ ความคิด ทักษะ และค่านิยม มีความสามารถในการใช้สติปัญญาของตนในการปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ได้ สามารถดำรงชีวิต และพัฒนาชีวิตด้านความเป็นอยู่ให้สอดคล้องกับสภาวะเศรษฐกิจ และสังคมในปัจจุบันด้วยวิธีชอบธรรม นอกจากนี้การศึกษาเป็นตัวเร่งการพัฒนาชีวิต ด้านอื่น ๆ เช่น การพัฒนาด้านความเป็นอยู่ อาชีพ การเพิ่มผลผลิตทางการเกษตร และ อุตสาหกรรม ซึ่งจำเป็นต้องอาศัยความรู้ เทคนิค วิธีการที่ทันสมัย รวมไปถึงช่วยให้มี

ความรู้ในด้านการจัดการในลักษณะ เศรษฐกิจสังคมยุคใหม่ ทั้งการจัดองค์กร การจัดการ เรื่องเวลา ทรัพยากร สิ่งแวดล้อม และการจัดการกับชีวิตให้ดีขึ้น ปัจจุบันโรงเรียนมีความหมายครอบคลุมถึงองค์ประกอบสำคัญต่าง ๆ มากมาย เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนและครู บรรยากาศในโรงเรียน หลักสูตร การจัดสภาพการเรียนการสอน เพื่อช่วยให้เกิดการเรียนรู้ และเป็นประโยชน์สูงสุดต่อผู้เรียน ทั้งยังเป็นแหล่งช่วยเหลือหลอม การพัฒนาบุคลิกภาพให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียน

นอกจากนี้ (2541, หน้า2) กล่าวถึงการพัฒนาคุณภาพชีวิตว่า การที่จะพัฒนาบุคคลให้มีคุณภาพชีวิตตามเจตนา และจุดประสงค์นั้นย่อมต้องอาศัยปัจจัยสำคัญนั่นคือ “การศึกษา” ด้วยเหตุผลที่ว่า การศึกษาเป็นสิ่งที่ผูกพันอยู่กับชีวิตของบุคคลและชาติ บ้านเมือง ซึ่งเคยเป็นพื้นฐานความต้องการของมนุษย์มาตั้งแต่เดิม การศึกษากลายเป็นปัจจัยสำคัญประการที่ 5 ซึ่งช่วยพัฒนาชีวิตให้มีการเรียนรู้ และพัฒนาตนเองให้เหมาะสม กับความต้องการและความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นตลอดเวลา ไม่ใช่ปล่อยให้ไป ตามธรรมชาติ หรือด้านการลองผิดลองถูกตามยถากรรม ดังที่ อุ๋นตา นพคุณ (2546, 10) ให้ความเห็นว่า การศึกษาเพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตนั้นต้องเป็นการศึกษาที่ส่งเสริมให้ เรียนทั้งในและนอกระบบโรงเรียน มีคุณลักษณะของกสน คิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาได้ ทั้งนี้เพราะความเชื่อพื้นฐานของความคิดเรื่อง “การคิดเป็น” นั้นมีทัศนะว่าคนที่คิดเป็น จะสามารถปรับปรุงตนเอง ครอบครัว ชุมชน สังคม และสิ่งแวดล้อมให้เข้ากันได้อย่าง ผสมผสาน เพื่อขจัดปัญหาและอุปสรรคในทุก ๆ เรื่องได้ตามที่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 (พ.ศ.2540-2544) มุ่งส่งเสริมสร้างศักยภาพ การพัฒนาและ ยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน สนับสนุนกระบวนการเรียนรู้ และขยายเครือข่าย การเรียนรู้ของชุมชน การเสริมสร้างโอกาสพัฒนา เพื่อสร้างอาชีพ และการมีงานทำด้วย การส่งเสริมบทบาทภาคธุรกิจ เอกชน และองค์กรพัฒนาเอกชน การกระจายกิจกรรมทาง เศรษฐกิจ และการบริหารทางสังคม และระดับคุณภาพชีวิต (สำนักงานคณะกรรมการ พัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ 2540)

จะเห็นได้ว่าโรงเรียนมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อผู้เรียน และทุกสถาบันการศึกษา ย่อมปรารถนาให้นักเรียนของตนมีความสุข จึงตระหนักว่าการจัดบรรยากาศและ สิ่งแวดล้อมที่ดีย่อมมีส่วนในการเสริมสร้างความคิด และคุณธรรมอันพึงประสงค์ได้ถ้า

หากสภาพแวดล้อมทางกายภาพ การจัดการของโรงเรียนสนับสนุนและให้การส่งเสริมทางวิชาการ อันจะทำให้นักเรียนได้รับความรู้ ประสบการณ์ภายใต้บรรยากาศที่มีชีวิตชีวา ครูและนักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กัน ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียนนี้จะช่วยชี้ให้เห็นว่า นักเรียนยอมรับและเข้าใจการจัดการสอนของโรงเรียน แยกให้เห็นความแตกต่างของพฤติกรรมอิสระ และไม่อิสระของนักเรียน รวมไปถึงงานที่ครูมอบหมายให้ทำต่าง ๆ เมื่อนักเรียนสนใจและให้ความสำคัญต่อการทำงานในห้องเรียนส่งผลให้นักเรียนได้รับการพัฒนา เจตคติต่อการเรียนรู้ ในทางบวกที่สมบูรณ์ (อุไร จันทรสวรรค์ 2540, 2) นักเรียนจะศึกษาเล่าเรียนเต็มความรู้ความสามารถ มีความรักความเข้าใจตนเอง รู้สึกชื่นชมต่อสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัว และสร้างสรรค์สิ่งที่ดีให้กับผู้อื่นและสังคม หากโรงเรียนมีการจัดการที่เหมาะสมย่อมทำให้นักเรียนมีคุณภาพชีวิตที่ดีได้ระดับหนึ่ง

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นสถาบันการศึกษาทั้งระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในสังคมไทยที่ได้รับการก่อตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยของรัฐที่มีคณะศึกษาศาสตร์กำกับอยู่ เพื่อเป็นสถานปฏิบัติการทางด้านศึกษาศาสตร์ และเป็นที่พักอบรมวิชาการแก่เยาวชน ซึ่งเยาวชนในที่นี้ก็คือนักเรียน ดังนั้น การที่จะเสริมสร้างความเจริญให้แก่เยาวชนนั้นเราจำเป็นต้องเข้าใจสภาพความเป็นไปของเยาวชนและพัฒนาการทางสังคม อันจะนำไปสู่การใช้ประโยชน์ต่อประเทศชาติในยามที่เกิดความจำเป็น โดยเฉพาะเด็กที่ศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษา อาจจะเป็นได้ทั้งประโยชน์หรืออันตรายต่อประเทศ (พนัส หันนาคินทร์ 2548, 91)

จากคำว่่านักเรียนที่กำลังอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ทำให้ทราบว่่าเด็กเหล่านี้เป็นเด็กที่กำลังอยู่ในระยะวัยรุ่นหรือวัยรุ่นหนุ่มสาว ซึ่งเป็นวัยอันสำคัญของชีวิต เป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตทีเดียว เด็กในวัยนี้จะต้องประสบกับปัญหาความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ของร่างกายอย่างมาก และจะต้องพยายามปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงใหม่ ๆ นี้ให้ได้ ซึ่งผลจากการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้จะทำให้สภาพของจิตใจ อารมณ์ ความต้องการและความสนใจเปลี่ยนไปด้วยเด็กอาจจะมีอารมณ์ที่ไม่มั่นคง โมห่งายเอาแต่ใจตัวเอง อาจได้ถึงกับร้าวในบางโอกาสจะตัดสินใจปัญหาต่าง ๆ โดยปราศจากเหตุผล จนมีบางคนกล่าวว่า เด็กวัยนี้เป็นวัยแห่ง “วิกฤติกาล” หรือวัยแห่ง “ปัญญา” ด้วยเหตุนี้เองเด็กในวัยนี้จึงต้องการคนที่เข้าใจ รู้ใจและเห็นอกเห็นใจสามารถให้คำแนะนำ

หรือเป็นที่ปรึกษาได้เมื่อเขาต้องประสบปัญหา ทำให้เขาารู้สึกว่ามีความปลอดภัย มีที่พึ่ง ไม่ถูกทอดทิ้งซึ่งคนที่จะทำหน้าที่นี้ได้ดีขอยกจากบิดามารดาแล้วก็คือ เพื่อนของเด็กนั่นเอง

เป็นที่ยอมรับกันว่า สภาพสังคมในปัจจุบันมีความซับซ้อนและความขัดแย้งในเรื่องต่าง ๆ มาก สภาพการณ์เช่นนี้ย่อมจะมีความกระทบกระเทือนต่อความรู้สึกของเด็กวัยรุ่นประกอบกับการศึกษาที่แพร่หลายและสื่อมวลชน รวมทั้งการคมนาคมที่ทำให้การติดต่อสื่อความคิด เป็นไปด้วยความสะดวกและรวดเร็ว ทำให้เด็กวัยรุ่นเกิดความรอบรู้ในเหตุการณ์ต่าง ๆ ทางสังคม และการเมืองมากขึ้น (พนัส หันนาคินทร์ 2548, 95) สังคมในโรงเรียนของนักเรียนนอกจากอาจารย์แล้ว นักเรียนยังมีกลุ่มเพื่อน โดยเฉพาะกลุ่มเพื่อนในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน แอสติน (ASTIN 1968, 17) ได้ศึกษาปัญหาที่เกิดจากกลุ่มเพื่อนนักเรียนในสหรัฐอเมริกาในเรื่องต่าง ๆ เช่น การเล่นเกมพนัน พบว่ามีนักเรียนนักศึกษามากกว่าครึ่งหนึ่งเล่นเกมพนันเช่นเดียวกับในประเทศไทยก็มี ปัญหาในด้านยาเสพติด อันมีสาเหตุที่เกิดจากการชักชวนของกลุ่มเพื่อนบ้านจำนวนถึงร้อยละ 40

ผู้วิจัยในฐานะเป็นอาจารย์ประจำหมวดวิชาสังคมศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้ตระหนักถึงความสำคัญของเยาวชนในระดับมัธยมศึกษา จึงสนใจที่จะศึกษาถึงสภาพแวดล้อมสังคมกลุ่มเพื่อนของนักเรียน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับผู้บริหาร โรงเรียน ครู อาจารย์ และผู้เกี่ยวข้องกับนักเรียนจะได้ดำเนินการด้านการบริหาร ด้านการเรียนการสอน และด้านการจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับความต้องการ และเป็นประโยชน์แก่นักเรียนยิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพแวดล้อมสังคมกลุ่มเพื่อนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง
2. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของสภาพแวดล้อมสังคมกลุ่มเพื่อนของนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามตัวแปร เพศ ระดับชั้นเรียน อาชีพบิดา-มารดา สถานภาพสมรสของบิดา-มารดา ลำดับที่ของบุตร จำนวนพี่น้อง รายได้ครอบครัว การศึกษาของบิดา-มารดา และระดับคะแนนเฉลี่ย

สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนที่มีเพศ ระดับชั้น อาชีพของบิดา-มารดา สถานภาพสมรสของบิดามารดา ลำดับที่ของบุตร จำนวนพี่น้อง รายได้ครอบครัว การศึกษาของบิดา-มารดา และผลสัมฤทธิ์ ต่างกันจะมีสภาพแวดล้อมสังคมกลุ่มเพื่อนแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

ได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาสภาพแวดล้อม สังคมกลุ่มเพื่อนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ประจำปีภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 ได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

➤ 1. ตัวแปรที่จะศึกษาตัวแปรอิสระ ได้แก่ สถานภาพส่วนบุคคลของนักเรียน ซึ่งประกอบด้วย

- 1.1 เพศ แบ่งออกเป็นเพศชาย และเพศหญิงระดับชั้นเรียน
- 1.2 ระดับชั้นเรียน ได้แก่ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1,381 คน) และมัธยมศึกษาตอนปลาย

(ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 1,118 คน รวมทั้งสิ้น 2,401 คน)

1.3 อาชีพของบิดา-มารดา แบ่งออกเป็น รับราชการ รับจ้าง ค้าขาย ธุรกิจส่วนตัว ทำงานบ้าน และอื่น ๆ

1.4 สถานภาพสมรสของบิดา-มารดา

1.5 ลำดับที่ของบุตร

1.6 จำนวนพี่น้อง

1.7 รายได้ครอบครัว

1.8 การศึกษาบิดามารดา - ผู้ปกครอง

1.9 ระดับคะแนนเฉลี่ยหรือเกรดเฉลี่ย แบ่งออกเป็น 1.00-2.49, 2.50-3.00, 3.01-3.49 และ 3.50-4.00

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ สภาพแวดล้อมสังคมกลุ่มเพื่อนของนักเรียน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการคบเพื่อน ด้านการใช้เวลาว่างในกลุ่มเพื่อน ด้านกิจกรรมสังคมในกลุ่มเพื่อน ด้านการปรับตัว ด้านความประทับใจในกลุ่มเพื่อน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. สภาพแวดล้อมสังคมกลุ่มเพื่อน หมายถึง ลักษณะของสิ่งเร้าต่าง ๆ ที่เป็นรูปธรรมนามธรรม ตลอดจนกิจกรรม และพฤติกรรมของกลุ่มเพื่อนที่มีอิทธิพลต่อชีวิตความเป็นอยู่ มีลักษณะปฏิสัมพันธ์และมีพัฒนาการอย่างสอดคล้องกัน การวิจัยครั้งนี้หมายถึง สภาพแวดล้อม สังคมกลุ่มเพื่อนของนักเรียน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกออกเป็น 5 ด้าน คือ

1.1 การคบเพื่อน หมายถึง ลักษณะของเพื่อนที่เลือกคบทั้งที่เป็นเพื่อนทั่วไป เพื่อนสนิท และ เพื่อนต่างเพศ มีความรู้สึกและมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน

1.2 การใช้เวลาว่างในกลุ่มเพื่อน หมายถึง การใช้เวลาว่างนอกเหนือจากชั่วโมงเรียนที่ระบุไว้ในตารางเรียนประจำหรือพิเศษ โดยไม่รวมกับเวลาที่ใช้ในการทำกิจกรรมกลุ่ม

1.3 กิจกรรมสังคมในกลุ่มเพื่อน หมายถึง กิจกรรมที่ จัดขึ้นใน โรงเรียน เช่น กิจกรรมกีฬา กิจกรรมส่งเสริมประเพณี ฯลฯ

1.4 การปรับตัว หมายถึง ความสามารถของนักเรียนที่จะอยู่ในสังคมกลุ่มเพื่อน ในโรงเรียนอย่างมีความสุข โดยการประพฤติปฏิบัติได้ตามแนวทางส่วนใหญ่ของสังคม ด้วยการปรับตัวทางด้านอารมณ์ การเข้าสังคมในกลุ่มเพื่อน

1.5 ความประทับใจในกลุ่มเพื่อน หมายถึง ความรู้สึกทางด้านอารมณ์ จิตใจที่ นักเรียนได้รับจากกลุ่มเพื่อน ทั้งทางบวกและทางลบ

2. นักเรียน หมายถึง นักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ระดับชั้น มัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลายที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1/2553

3. การศึกษาของบิดา มารดา หมายถึง วุฒิกการศึกษาขั้นสูงสุดของบิดา มารดา

4. อาชีพของบิดา-มารดา หมายถึง อาชีพที่บิดา มารดาทำอยู่ในปัจจุบัน ได้แก่ อาชีพรับราชการ รับจ้าง ค้าขาย ธุรกิจส่วนตัว ทำงานบ้าน และอื่น ๆ

5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลการเรียนที่เป็นระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม (grade point average) ของทุกวิชานับตั้งแต่เริ่มเรียนจนถึงสิ้นสุดภาคเรียนที่ 1 ของปีการศึกษา 2553 โดยแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ 1.00 – 2.49, 2.50 – 3.00, 3.01 – 3.49 และ 3.50 – 4.00

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ใช้เป็นแนวทางให้ผู้บริหารนำไปประยุกต์ใช้ในการส่งเสริมและพัฒนาสภาพแวดล้อมของสถานศึกษาให้สอดคล้องกับการปฏิรูปการศึกษาในทุก ๆ ด้าน

2. ใช้เป็นแนวทางให้อาจารย์ผู้สอนได้พัฒนาเทคนิควิธีสอนให้สอดคล้องกับตัวนักเรียนยิ่งขึ้น

3. ใช้เป็นแนวทางให้อาจารย์แนะแนวได้จัดกิจกรรมตามความถนัดและความต้องการของนักเรียน